

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/312/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513203203
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7513203203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Andrey Galdunovej, vo žalobcu mBank SPÓLKA AKCYJNA so sídlom Senatorska 18, Warszawa, 00-950, Poľská republika, IČO: 001254524, podnikajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, Bratislava, Pribinova 10, IČO 36 819 638, zast. Bartošík Šváby s.r.o., Bratislava, Plynárska 7/A, IČO: 35 929 049, proti žalovanému Ľ. I., U. R. G. U. R., E. XXX/XX, toho času na neznámom mieste, zast. opatrovníkom C.. M.U. F., zamestnancom Okresného súdu Košice I, o zaplatenie 3.254,90 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 10C/467/2013-136 z 12.2.2015 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti o zaplatenie 3.074,57 € a zákonného úroku z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 1.1.2012 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia istiny 3.254,90 € spolu so zmluvnými úrokmi 16,50 % ročne od 22.5.2009 až do zaplatenia a zákonných úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne od 22.5.2009 až do zaplatenia tvrdiac, že s ním uzavrel zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru „mPôžička“, na základe ktorej mu poskytol hotovostný úver vo výške 3.319,39 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 81,61 € po dobu 60 mesiacov, avšak svoje povinnosti riadne neplnil a už k 21.5.2009 bol v omeškaní so zaplatením istiny 3.254,90 €. Keďže pobyt žalovaného sa zistiť nepodarilo, bol mu ustanovený opatrovník a tento vzniesol námietku premlčania celého nároku tvrdiac, že ide o spotrebiteľský spor, kde je potrebné uplatniť ustanovenia Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa a Zákona o spotrebiteľských úveroch s prihliadnutím na to, že samotný žalobca uznáva, že žalovaný sa do omeškania dostal už 21.5.2009. Vykonaným dokazovaním zistil, že účastníci uzavreli zmluvu o poskytnutí hotovostného úveru, pričom žalovaný si svoje povinnosti neplnil, dostal sa do omeškania a z predloženej histórie vyplýva, že k 21.5.2009 bol v omeškaní so zaplatením istiny vo výške 3.254,90 €. Citoval bod 8.2 zmluvy č. 520700-4200987602/8360 ako aj § 506 Obchodného zákonníka a ďalej vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 4 a 5 Občianskeho zákonníka a bol toho názoru, že predmetná zmluva má charakter zmluvy spotrebiteľskej. Vznesenú námietku premlčania posudzoval preto podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne podľa § 100 ods. 1, 2, § 101 a § 103 a mal za to, že nárok bol uplatnený oneskorene. Nárok na súde bol totiž uplatnený dňa 1.3.2013, pričom pohľadávka sa stala splatnou najneskôr k 21.5.2009, ako to uviedol aj samotný žalobca v žalobe. Žaloba bola teda podaná na súde po uplynutí trojročnej premlčacej doby a

pre vznesenú námietku premlčania ju musel zamietnuť. V súvislosti s aplikáciou Občianskeho zákonníka poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/20/2009. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok v jeho zamietavej časti a to len v rozsahu sumy 3.074,57 € a zákonných úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Bol toho názoru, že rozhodnutie okresného súdu je zjavne arbitrárne, je v rozpore so slovenským právom a celkom zásadným spôsobom ovplyvňuje schopnosť a možnosť bánk poskytovať úvery spotrebiteľom. Vyčítal súdu prvého stupňa, že vôbec nebral do úvahy jeho odstúpenie od zmluvy listom zo dňa 4.10.2011. Nesúhlasil tak s názorom súdu, podľa ktorého dátum posledného záznamu na účte je dňom vyhlásenia splatnosti úveru, nakoľko vtedy nemal úmysel a ani nevykonal žiadny úkon, ktorým by splatnosť úveru vyhlásil. Ak by žalovaný po dni 21.5.2009 vykonával úhrady, posledný záznam úverového účtu by bol z iného dátumu. Nebolo mu jasné, prečo súd považoval posledný záznam na výpise z úverového účtu za deň, kedy mal byť úver zosplatený a následné odstúpenie od zmluvy už nebral do úvahy. Nesúhlasil ani s tým, ako prvostupňový súd posúdil vznesenú námietku premlčania, pretože do dňa podania žaloby podľa neho neuplynula ani subjektívna dvojročná a ani objektívna trojročná premlčacia lehota. Všeobecná trojročná premlčacia lehota začala plynúť totiž dňom nasledujúcim po nadobudnutí účinnosti odstúpenia. Zdôraznil, že právna úprava odstúpenia od zmluvy o úvere v Obchodnom zákonníku je úpravou komplexnou a teda nebolo možné na posudzovaný vzťah aplikovať právnu úpravu odstúpenia od zmluvy obsiahnutú v Občianskom zákonníku. K začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty mohlo prísť najskôr dňa 23.4.2014, kedy vstúpil do platnosti zák. č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri zmluvách uzavretých na diaľku, nakoľko až tento stanovil, že s účinnosťou od 1.4.2015 budú spotrebiteľské zmluvy posudzované podľa ustanovení občianskeho práva. Keďže k premlčaniu jeho práva dôjsť nemohlo, je zamietnutie žaloby v celom rozsahu nedôvodné. S prihliadnutím na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepostačujúce, došlo podľa neho aj k porušeniu práva na súdnu ochranu.

Žalobca odvolaním napadol rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietavej časti len v rozsahu sumy 3.074,57 € a 9 % ročných úrokov z omeškania z tejto sumy, a to zrejme od 1.1.2012 do zaplatenia (viď podanie žalobcu z č. I. 94-98) a preto rozsudok v prevyšujúcej zamietavej časti nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,
- d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa odseku 2 cit. ust. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keďže v posudzovanej veci nejde ani o z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p., za dodržania podmienok podľa § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok v jeho napadnutej zamietavej časti je vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, na správnosť ktorých poukazuje.

Žalobca podané odvolanie odôvodnil okrem iného odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

Podľa ustálenej súdnej praxe, neúplnosť zistenia skutkového stavu (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočívajúci v nesprávnom skutkovom zistení, sa týka skutkových zistení, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, prípadne ak zo skutočností dostatočne preukázaných vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolanie žalobcu z hľadísk týchto uplatnených dôvodov nie je opodstatnené, lebo súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav, na zistený skutkový stav správne aplikoval relevantné právne predpisy a správne tak posúdil nárok žalobcu.

Neobstojí ani názor žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný.

Žiada sa predovšetkým zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd), nepatrí právo účastníka, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru, nepatrí ani právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom ním navrhnutých dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom predpisov tak, ako to prekladá účastník. Ani rozhodnutie súdu, ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať požiadavky zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O.s.p., ktoré musí dať účastníkovi odpoveď na podstatné (zásadné) otázky v danej veci. Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie nemusí dať odpoveď na všetky účastníkom nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam pre vec, prípadne dostatočne objasňujú skutkový

a právny význam rozhodnutia. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, lebo súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku postačujúco a jasne vysvetlil, ktoré skutočnosti v prejednávanej veci považoval za rozhodujúce, k akým záverom na ich základe dospel a prečo nebolo možné vyhovieť námietkam žalobcu. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu. Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Súd prvého stupňa žalobu zamietol z jedného a to podstatného dôvodu majúca za to, že nárok žalobcom na súde bol uplatnený oneskorene dňa 1.3.2013 a teda sa premlčal. Bral do úvahy, že žalovaný sa do omeškania dostal k 21.5.2009 a tomuto jeho záveru nemožno nič vyčítať. Prvostupňový súd správne na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže medzi účastníkmi išlo o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, čo nespochybnil ani odvolateľ a správne prvostupňový súd kalkuloval aj s trojročnou premlčacou dobou.

Súdu prvého stupňa nemožno vytknúť ani ustálenie dátumu, od kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej istiny (21.5.2009), keďže tento údaj v podstate prevzal z textu žaloby, formulovanej nepochybne žalobcom. Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou, pričom žalobca ako dominus litis (pán sporu) v procesnoprávnej rovine má zodpovednosť za ochranu a uplatňovanie svojich práv. Táto zodpovednosť sa okrem iného premieňa aj do jeho povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti tak, ako tieto vyplývajú z ust. § 79 ods. 1 a § 120 O.s.p. Realizáciou tejto povinnosti zo strany žalobcu v rovine povinnosti tvrdenia je predovšetkým vyjadrenie žalobného nároku v žalobe, pričom vymedzujúcimi kritériami sú také skutočnosti, ktorými sa definuje skutkový stav, na základe ktorého je nárok uplatňovaný (skutkový dej), keď nevyhnutnou podmienkou je, aby popis skutku bol v žalobe individualizovaný tak, aby bola vylúčená jeho zámena s iným skutkom či nárokom. Rozhodujúcimi skutočnosťami (§ 79 ods. 1, 2 O.s.p.), ktoré sú spoluurčujúcimi kritériami pre vymedzenie predmetu konania sú tiež také údaje, ktoré sú nevyhnutné pre úvahu o tom, o aký nárok sa jedná a na akom podklade má súd rozhodnúť. Pre vymedzenie predmetu konania (tzn. pre záver, čoho sa žalobca domáha a na základe akých rozhodujúcich skutočností) je podstatné nielen žiadané peňažné plnenie ako také, ale aj poskytnutie údajov o jeho splatnosti (zročnosti), aby bolo možné urobiť napr. aj závery o tom, či nejde o nárok premlčaný.

V danej veci žalobca (ktorý sa pojednávania 12.2:2015 po ospravedlnení nezúčastnil) v žalobe z 28.2.2013 výslovne uviedol, že „k 21.5.2009 je žalovaný v omeškaní so zaplatením istiny vo výške 3.254,90 €“ - str. 2 spisu. Aj z „Histórie operácií na účte“ žalovaného, z 23.2.2012, ktorú priložil žalobca k žalobe je zrejme, že žalovaný poslednú platbu uskutočnil 17.2.2009 a potom 24.3.2009, 31.3.2009 a 20.4.2009 telefonicky bol vyzývaný na plnenie, a tiež aj formou listu zo 7.4.2009 a 28.4.2009 bol vyzvaný na plnenie, pričom písomne 21.5.2009 mu bola adresovaná posledná výzva na úhradu. Pri takto formulovanom skutkovom deji možno len súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, ak tento za začiatok omeškania žalovaného, v súlade s tvrdeniami žalobcu pokladal 21. máj 2009.

Premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Berúc do úvahy citované zákonné ustanovenie a nespochybnené tvrdenie samotného žalobcu, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením istiny vo výške 3.254,90 € k 21.5.2009 mohol súd prvého stupňa urobiť len ten záver, že žalobca svoj nárok 1.3.2013 uplatnil oneskorene. Žalobca až v rámci odvolania svoju argumentáciu zmenil a tvrdil, že žalovanému povinnosť plniť vznikla až 15.10.2011 (po účinnosti odstúpenia) a že až potom sa dostal zrejme i do omeškania s plnením, čo je však v príkrom rozpore s jeho pôvodným tvrdením obsiahnutým v žalobe. Skutočnosti (a dôkazy), ktoré boli - existovali už v čase konania pred súdom prvého stupňa a účastník ich neuplatnil, nemôžu byť v sporom konaní odvolacím dôvodom.

Vzhľadom na uvedené aj odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa o premlčaní nároku žalobcu.

V odvolacom konaní žalobca úspech nemal a preto nemá právo ani na náhradu jeho trov (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.